

Peters julekalender

*24 små fortællinger fra min barndom
1959*

13. DECEMBER

VARDE

- Så er vi her, sir' far pludselig.

Vi har længe siddet og ikke sagt noget. Jeg tror nok, at vi er ved at være trætte af at sidde inde i den mørke flyttebil.

Bilen standser og pludselig rammer et skarpt lys os, og vi bliver næsten blændet. Det er flyttemændene, der har åbnet dørene.

Jeg gnider øjnene og kigger mig omkring. Det er altså huset, vi skal bo i. Det er et stort hus, som ligger på et hjørne ved en stor vej.

Men hvor skal vi bo?

Mor har fortalt, at lejligheden nederst ved gaden, kaldes for stuen, og der ved jeg, at vi i hvert ikke skal bo.

Jeg kigger opad. Det er heller ikke den næste lejlighed, kan jeg se, for er der gardiner for vinduerne. Men hvor så? Der er jo ikke flere lejligheder.

Jeg går med far om til gavlen af huset, hvor der er en stor reklame for Tuborg malet på væggen.

- Kan du se deroppe?

Jeg nikker og ser to små vinduer helt oppe ved taget.

- Der skal vi bo, sir' far.

Jeg siger ikke noget, men det må jo være rigtigt.

Mælkemanden, som ejer huset, kommer nu ud og byder os velkommen til Varde. Han ser rar ud, og nu dukker to drenge op bag ham. De sir' ikke noget, står bare og glor. Er det dem, vi måske skal lege med? Mælkemanden sir', vi skal komme ned og spise aftensmad sammen med resten af familien, når vi har fået møblerne på plads. Hans snakker lidt underligt, lidt lissom Dagmar Krogh.

Jeg er meget spændt på, hvordan vores lejlighed ser ud, bag de to vinduer.

Jeg går sammen med mor og Ulrik op ad en slidt trætrappe og når op på første sal, hvor der på skiltet på døren står Rønberg. Vi fortsætter længere op og når op til en dør, der fører ind til et mørkt loft. Det er kun oplyst af to små tagvinduer på hver side af taget. Loftet er fuld af ting, som ikke bliver brugt mere af familierne i huset. Jeg kan få øje på et gammelt dukkehus og Ulrik peger på en barneseng. Jeg kan nu se, at der for enden af loftrummet er en dør. Det er altså der, vi skal bo. Der er meget varmt på loftet, og jeg kan se at flyttemændene sveder. De har allerede været inde i lejligheden og stillet nogle stole og vores spisebord. Jeg kigger mig omkring og mor gør det samme. Der er ikke meget plads i stuen. Vi går længere ind og bagved stuen, er der et lille køkken og et meget lille værelse. Hvordan skal vi dog kunne bo her, der er jo næsten ingen plads. Nu er far kommet op.

- Ja, her er jo ikke megen plads. Men vi skal jo kun bo her, til huset bliver bygget ude på Ortenvej. Så det skal nok gå.

- Hvor er badeværelset? spør' Ulrik

- Ja, vi skal dele toilet med familien neden under. Der er et lille toilet, når I går ned ad trappen til højre. Badeværelse er her ikke. Så vi må nøjes med etagevask.

Etagevask, hvad mon han mener med det?

Jeg går hen og kigger ud ad vinduet. Over på den anden side af vejen ligger en ret stor bygning. Der står Hotel Platzborg på den, men det ligner ikke meget et hotel. Længere oppe kan jeg se noget, der ligner enden af en bro. Far kommer hen til mig. - Det er viadukten, du kan se derhenne, forklarer han. Under den kører toget. Og bagved kan du se selve byen. Det her er Sønder Varde, og her er det ikke helt så fint at bo, som på den anden side af viadukten. Men vi skal ikke bygge her, for Ortenvej ligger i en helt anden retning.

Når jeg kigger ned, kan jeg se, at der ved siden af gavlen, er et ishus, og længere henne kan jeg se et skilt, hvor der står: Kasernen. Far har fortalt, at der i Varde er en meget stor kaserne med en masse soldater og kanoner, som vi nok skal få at se.

- Det er så det sidste, sir' en af flyttemændene. Der var jo ikke så meget. Så nu kører vi tilbage til Fyn.

Tilbage til Fyn. Ja, og vi skal blive her. Varde i Vestjylland langt væk fra noget vi kender.

- Vi blir' altså nødt til at købe et køleskab, sir' mor pludselig. Her er ikke til at opbevare mad i den her varme. Jeg mindes ikke, at vi har haft det så varmt så længe, det er jo en ren hedebløge.

Far nikker.

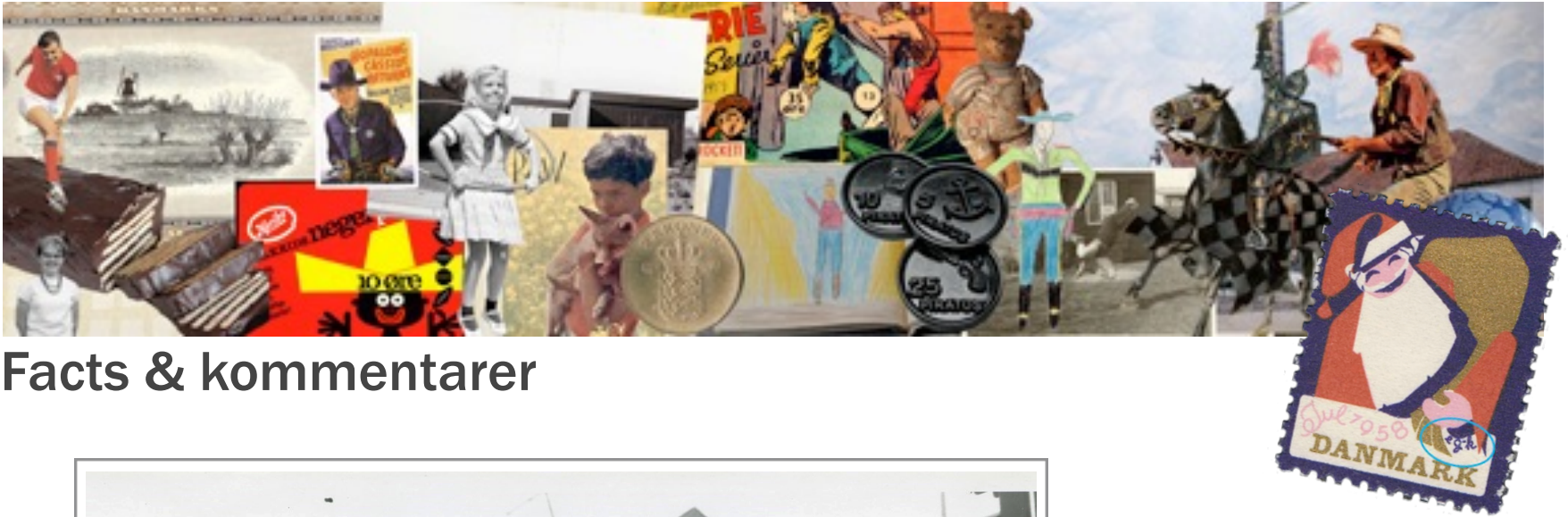
- Ja, det må vi se at få klaret i morgen.

- Et køleskab, næsten råber Ulrik - Så kan du lave is, mor.

Mor smiler - Ja, det kunne du li'. Men det kan da godt være, at jeg kan finde ud af det. Men lad os nu først få køleskabet herop.

Det er ikke så svært, at få møblerne sat på plads. Stole, en reol, et bord, en sofa og senge til Ulrik og mig. Hvor mon mor og far skal sove. I stuen?

Så går vi ned til mælkemanden, hvor vi får aftensmad. Frikadeller med stuvet hvidkål. Det kan ikke være bedre. Det var så den første dag i Varde. Hvordan mon det bliver, at bo her?

Facts & kommentarer

Søndergade 1 engang i 70'erne. Der er ikke sket så meget siden vi boede der, bort set fra den nye reklame på gavlen.

På Fyn var vi vant til Slots Is, Premiere og is fra Hesselager. Da vi kom til Varde, måtte vi vænne os til Grotte- og Rønbjerg Is.

Mor lavede skam is, men de var nu ikke så gode, som dem vi købte hos slikmutter. Hun havde sin kiosk lige ved siden af, og man kan lige øjne den på billedet.

Ingen tvivl om at lejligheden er blevet moderniseret siden 1959 - men det er trappen i hvert fald ikke.

Søndergade nr. 1 med Hotel Platzborg og viadukten i baggrunden.